

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. április 9.
(virágvasárnap)

Horváth Géza

CSENDES HÓDOLAT

Énekek: 331,1; 469; 468.5; 331,4-5

Lekció: Márk 11,1-10

Alapige: Márk 14,3-8

Mikor pedig Bethániában a poklos Simon házánál vala, amint asztalhoz üle, egy asszony méne oda, akinél alabástrom edény vala valódi és igen drága nárdus olajjal, és eltörvén az alabástrom edényt, kitölté azt az ő fejére.

Némelyek pedig háborogtak vala maguk között és mondták: Mire való volt az olajnak ez a tékozlása? Mert el lehetett volna azt adni háromszáz pénznél is többért, és odaadni a szegényeknek. És zúgolódnak vala ellene.

Jézus pedig monda: Hagyjatok békét néki! Miért bántjátok őt? Jó dolgot cselekedett énvelem. Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és amikor csak akarjátok, jót tehettek velük, de én nem leszek mindenkor veletek. Ő ami tőle telt, azt tette: előre megkente az én testemet a temetésre.

Imádkozzunk!

Áldunk téged, Úr Jézus Krisztus, hogy dicső királyként énekelhattünk rólad, nagy királyként magasztalhatunk téged, mégpedig azért, mert az Atya felkent a mi örökkévaló királyunkká.

Kérünk, eszméltess bennünket a mi napon arra, hogy csak király vagy-e, vagy a mi királyunk? Hogy személyesen el tudjuk mondani: te vezeted az életünket, neked engedünk, a te szavadban telik gyönyörűségünk — vagy csak király vagy, de nem tartozunk a fennhatóságod alá, nem vesszük komolyan rendelkezéseidet, törvényeidet, akaratodat, nem engedelmeskedünk parancsodnak, vagy pedig úgy nézünk rád, mint a mi királyukra, mint akik el tudjuk és el tudtuk mondani: Ő az én királyom. Hiszen a prófécia így jelentette be: „a te királyod jön neked.”

Köszönjük, Urunk, hogy sokunknak vagy királyja már, más uralkodó uralta életünket addig. A Sátánnak a foglyai voltunk, ő tartott bennünket rabláncon, de olyan kegyelmes és irgalmas voltál, hogy bűnünk láncát feloldotta kegyelmed és a hit, és összetörte balga szívünk bálványait.

Kérünk, bocsáss meg, Urunk, hogy mindig vissza akarjuk csempészni az életünkbe ezeket a bálványokat, egyikét, másikat, amelyekhez különösen hozzánőtt a szívünk, érzelmvilágunk. Kérünk, újból és újból tisztíts meg bennünket minden hamisságtól, minden hiábavalóságtól. Készíts magadnak kiváltképpen való népet, amelyet az Atya elé állítsz majd a te dicső országodban, ahol kiderül: Úr leszel mindenütt, te vagy a világmindenség Ura, ahol meghódol neked az is, aki nem ismert téged, mert nem tehet mást. De köszönjük, Urunk, hogy úgy hódolhatunk előtted megváltott népedként, mint akik ebben a hódolatban találják meg életük értelmét, útjuk célját és jövőjük reménységét.

Kérünk, szólj hozzánk ma is, és engedd, hogy a szó szívünkig érjen.

Ámen.

Igehirdetés

Bizonyára többen csodálkoztatok, hogy nem a megszokott virágvasárnapi történetet olvastam. Ha az imádság nem hangzott volna el, akkor lehet, az is megfordult volna a fejetekben, hogy a mi lelkészünk elfelejtette, hogy ma virágvasárnap van, hisz akkor illendő a virágvasárnapi történetet olvasni: Jézus Krisztus hogy vonult be Jeruzsálembe, hogy ment elé a tömeg, hogy szabdalták elé a pálmaágakat, hogyan dicsőítették vele, hogyan hozsannáztak, miként terítették le az elé a kölcsön kapott szamar elé a felsőruháikat. Mégis Isten Szentlelke számunkra ezen a vasárnapon nem ezt a történetet készítette, hanem egy másik történetet: amikor Bethániában Jézus a poklos Simon házában van. Igaz, ugyan, hogy nem virágvasárnap történt, amit hallottunk, de nem sokkal a húsvét ünnepe előtt. Tehát a húsvétra készülve történt az az esemény, amikor egy asszony, Márk nem is írja le a nevét, feltör egy drága alabástrom szelencét, amelyben 300 pénz értékű olaj van.

Ez egy munkásnak egy évi fizetése volt. Egy napszamosnak egy évi bére. — Az asszony nemcsak kitölti Jézus fejére ezt az olaját, hanem össze is töri az alabástrom szelencét. A tanítványok felháborodnak, főképpen Júdás, mert ő más pénzzel szívesen rendelkezett, szívesen elköltötte, sőt még diakóniára is fordította volna, és megszólja ezt az asszonyt: mire való ez a tékozlás, mert szerinte ez az. El kellett volna adni és a szegényeknek adni. Az Úr Jézus erre azt mondja: „Szegények mindenkor lesznek veletek. Jót cselekedett, mert az én temetésemre kent meg.”

Ezen az ünnepen ne azt nézzük meg, mi történt az utcán, hanem azt: mi történt egy házban, egy szobában. Ezen az ünnepen ne arra figyeljünk, hogy mit tesznek az utcán, hanem ez az asszony miért teszi azt, amit csinál. Ezen az ünnepen nem arra fogunk figyelni, hogyan dicsőítik Jézus Krisztust zsoltárverset idézve: „hossanna, áldott, aki jó az Úrnak nevében”, hanem egy asszonyra figyeljünk, aki egy szót sem szólt, és mégis dicsőítette Jézust. Aki szavak nélkül tudott prédikálni, tettel, cselekedettel, odaszánással és odaadással.

Egyre inkább az van bennem, ahogy nagyhétre készülünk, hogy az egész nagyheti eseményekhez nem a virágvasárnap története illik igazán. Hiszen nagypénteken olvassuk, hogy Jézus Krisztust elhagyják. Emlékszünk arra az igére, amikor azt olvassuk: „Akkor elhagyván Őt, mindnyájan elfutottak.” Már János távolról szemléli, hogy vajon mi fog történni, mert senki nem meri felvállalni, hogy én Őhozzá tartozom, az övé vagyok és én valóban kész vagyok meghalni is érte.

Itt van előttünk az Igében egy asszony, aki szívének hódolatát, hitének minden bizonyosságát oda akarja tární eléjük, és majd' 2000 év múltán élénk is.

A nagyhéthez sokkal inkább illenek a következő kérdések: Hol van a hűségek hűsége? Hol van a fogadkozók fogadkozása, hol van a kegyesek kegyessége? Hol van a dicsőítők hozsannázása? Hova lesznek a köpenyeiket Jézus elé terítő emberek? Hol van a pálmaágakat szeldelők sokasága? — Szinte azt mondhatnánk: teljes csőd. Az emberi szívnek, az emberi léleknek ez a teljes csődje áll — vagy állna előttünk, ha ez a történet nem lenne itt. Ha nem tudnánk arról, ami ott történik egy belső szobában, a poklos Simon házában, ahol egy asszony jön szívének hálájával és megkeni Jézus Krisztust a temetésre. Ennek az asszonynak még a szavát sem halljuk, szótlánul teszi azt, amit tesz.

Azért jött ez a történet elem virágvasárnap, mert tulajdonképpen az Úr Jézus Krisztus hódolatot nem a világvasárnapi tömegetől kapott igazán, hanem ettől az asszonytól. Valljuk meg őszintén, hogy Jézus Krisztus nem a virágvasárnapi hozsannázókat díjazta vagy dicsérte meg, hanem ennek az asszonynak a cselekedetére mondja: jót tett velem.

Tehát Jézussal nem azok tettek jót, akik a köpenyeiket levették, nem azok tettek jót, akik pálmaágakat lengettek. Nem azok tettek jót Jézussal, akik nagy hangon kiáltozták a zsoltáridézetet: „Hozsanna, áldott, aki jó az Úrnak nevében”. Jézus azt mondja: ez az asszony tett velem jót. Pedig lehet, hogy ezt az asszonyt megvetették, lenézték, lehet, hogy semmibe vették, és mégis Jézus ezt az asszonyt dicséri meg, ezt a tettet fogadja kedvesen.

Három dolgot hadd emeljek ki ebből a történetből, mert tudom, hogy sok mindent tudtok erről a történetről, de hadd legyen három pontban ennek a történetnek a lényege így elmondva.

Először is: ez az asszony meglátta a lényegét. Miért? Azért, mert nem királyi fogadtatást rendez Jézusnak, hanem királyi *elismerést*. Virágvasárnap a tömeg, valljuk meg őszintén, egy virágvasárnapi fogadtatást rendez Jézusnak. Ez az asszony pedig csendes hódolattal királyi elismerésben részesíti Jézus Krisztust. Ő megkeni azt, akit az Atya már örök időknél előtte felkent. Nem olajjal, mert Jézusnak erre nem volt szüksége, hanem Szentlélekkel és hatalommal kente fel (ezt tudjuk az igéből) örök időknél előtte a mi örökkévaló főpapunkká, prófétánkká és királyunkká. Ez az asszony nem felkeni Jézust, mert nincs szüksége Jézusnak emberi felkenésre. Azt az Atya elvégezte. Ez az asszony megkeni Jézust a temetésre. Mintegy kiábrázolja talán ezt a felkenetést. Meglátja a lényegét, hogy miért jött Ő: azért, hogy meghaljon.

Amikor nem értik még a tanítványok sem, hogy miért kell neki meghalnia. Emlékszünk, amikor tiltakozik a tanítvány: mentsen Isten, Uram, nem eshetik meg ez teveled! Pedig Jézus újból és újból elmondja: „Az Emberfiának szenvednie kell, meg kell öletnie, de harmadnap fel fog támadni”. A tanítványok pedig nagy hangon elutasítják: Nem! Ez nem lehet! — Péter meg is akarja akadályozni ezt, amikor a kardot előrántja és levágja a főpap szolgájának a fülét. Harcolni is kész ezért. De ez az asszony megkeni Jézust a temetésére, mert tudja, hogy itt temetés lesz. Látja a lényegét, hogy Jézus Krisztusnak ezért kellett eljönnie ebbe a világba, mert különben ha nem lenne engesztelő áldozat a bűnért, az elveszett életekért, akkor

számunkra a menny soha ki nem nyílna, és számunkra a Paradicsom kapuja örökre zárva maradna.

Ez az asszony tehát látja a lényegét. Látja, hogy Jézus Krisztus olyan király, aki életét adja az övéért. Nem olyan király, akit a nép vár virágvasárnap. Nem olyan király, aki Heródes palotájába megy. Nem olyan király, aki az idegen római uralmat ki fogja űzni, aki megszabadít minket az idegen népnek a zsarnoksága alól, hanem olyan király Jézus, aki szabadságot ad nekünk és tiszta szívet, aki összetöri balga szívünk bálványait. Olyan király Jézus, aki garanciát vállal az övéért, hogy senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Olyan király Jézus, aki igazgatja az övéit, aki megőrzi az övéit, és aki maga mellé várja az övéit, az ő királyi székéhez. És ennek az első lépése, hogy meg kell halnia ennek a királynak.

Nem ez az igazi királyi fogadtatás? Nem ez az igazi királyi dicsőítés, a 300 pénz értékű nárdus olajnak az odaszánása, amely a mások szemében, akik nem értik, hogy mi történik, csak tékozlás, csak pazarlás, csak felesleges pénzkidobás. Csak felesleges költekezés. Ilyen csodálatos ennek az asszonynak a hite.

Tudjuk, hogy Izráelnek kezdetben Jahve volt a királya. Sámuel korában jött az igény, hogy adj nekünk királyt, aki uralkodjon felettünk. Mit mond erre Sámuelnek Isten? Engem utáltak meg, hogy ne uralkodjam felettük. Az Ószövetségben tehát az engedetlenség vonala vonul végig, és ugyanakkor párhuzamosan megszólal Isten, a kegyelemnek a vonala, és ez a kegyelmi vonal pedig azt mondja Zakaáriáson keresztül főképpen: ímhol jön néked a te királyod.

Míg a nép egy olyan királyt akar, akit lát, aki olyan, mint a többi nép királya, mert olyanok is akartak lenni, mint a többi nép. A próféta Jézusról beszél, mint Királyról. Akinek az országa nem e világból való. Akinek az országa nem földi hatalom, hanem mennyei hatalom, erő és szeretet, és ez az asszony királyi hódolatban részesíti Jézus Krisztust. Valódi, csendes hódolatban. Érti, hogy ezért jött.

A másik, amiről ez a történet szól, az, hogy ez az asszony nem beszélt, hanem cselekedett. Minden idők hívő emberének ad példát ez az ige, mert azt mondja Jézus Krisztus: ami tőle telt, azt tette.

Virágvasárnap olyan jó lenne elhatározni nekünk is azt, hogy ami tőlünk telik, azt megteesszük. Ha ennek a mai igeüzenetnek semmi más nem lesz üzenete a számunkra, csak ennyi, hogy ami tőled telik, azt tedd meg Jézusért. Ami tőled telik, vajon nem mulasztottad-e el? Ha csak ez indít ma engem bűnbánatra — meg téged is —, hogy nem tettük meg azt, amit megtehettünk volna, de jó lenne! Mert mit mond Isten igéje? Ez is bűn. Aki tudna jót cselekedni, de nem cselekszik, bűne az annak. Amit tudnék tenni, ami telne tőlem, azt nem mindig teszem meg.

Ébresztget ez az ige, hogy ez az asszony, ami tőle telt, azt tette. Mi telt tőle? Hálaáldozat. Tudja, hogy más áldozatra nincs szükség, csak hálaáldozatra, mert az igazi, tökéletes áldozat az néhány nap múlva megtörténik. „Az én temetésemre nézve cselekedte ezt.” Néhány nap múlva megtörténik az egyetlen, tökéletes golgotai áldozata Jézusnak: halála, vérontása, de neki egy feladata van: hálából neki szentelni önmagát, és mindenét, amije van. — Erre ad nekünk virágvasárnap az ige példát.

Azért is adta nekünk az Úr, hogy ne az legyen a példa, hogy a felsőruhánkat adjuk oda. Ma nem kell pálmaágakat szabdalni. De erre ma is szükség van: a há-

laáldozatra, hiszen az ige figyelmeztet, kér: hálával áldozál az Istennek, és teljesítsd a Felségesnek fogadásaidat!

Ez az asszony valószínűleg ezt az értékes olajat, ezt a drága kenetet félretette, összegyűjtötte, lehet, hogy a saját temetésére. Sőt valószínű a saját temetésére. Nem tudjuk. Előveszi, mert más célja volt vele. Miután ott van a Megváltó előtte, aki a halálra készül, megváltozik a célja. Megváltozik az olajnak a rendeltetése, felhasználása. — Valljuk meg őszintén, hogy virágvasárnap inkább erről beszéljünk, hogy az életedben mi változott meg? Megváltozott az életed célja? Vajon el tudod mondani azt: „Vágyat, célt a múltnak adtam, nincs már bennem vak remény. Mégis gazdag úr maradtam, Isten és a menny enyém”? — Mert ez a virágvasárnap igazi célja, hogy változzon meg az életed hamis célja, hamis célkitűzései, hamis vágyai. — Megváltozott a célja? Megváltozott a rendeltetése valaminek körülötted?

Ahogy valaki írja az igében: új éneket adott számba: Istenünknek a dicséretét.

Ez történik itt, ebben az igében, hogy annak az olajnak megváltozik a rendeltetése, a célja. Ami az ember szemében, a világ szemében bolondság: mire való ez a tékozlás? De Jézus Krisztus szemében és Jézus szava szerint dicséret. Megváltozik a rendeltetése, célja.

Virágvasárnap olyan könnyű pálmaágakat szabdalni. Van elég, majd nő másik helyébe. Olyan könnyű leteríteni a köpenyt, mert amikor a szamar végigment rajta, utána visszavették: majd kimossuk, és újból tudjuk használni. Levágnak olyan pálmaágakat, ami nem is az övék. Leterítenek olyan köpenyt, ami megmarad nekik. Virágvasárnap pedig itt egy asszony előttünk, Jézus temetése előtt, aki kitölti, és nem marad meg neki, mert leteszi a hála oltárán. Nem arra az oltárra, amelyik nincs, nem is kell, hanem a hála oltárára teszi le ez a kedves asszony, és nem marad meg neki.

Emlékeztek arra a mondatra, amit egy misszionárius mondott? Nem bolond az, aki odaadja, amit úgysem tud megtartani, hogy megnyerje azt, amit soha el nem veszíthet. Amit az ige úgy mond: tedd le a te életedet is! De a virágvasárnapi tömeg nem azt akarja, csak valamit adni Jézusnak, valamit tenni Jézus elé. Ez az asszony meg hogy gondolkozik? Mindent oda akar adni. „Vedd elmém, lelkem és szívem, hadd adjam néked mindenem, hogy kedves légyek néked.”

Virágvasárnap tehát ezt jelenti nekünk, nekem is, neked is: vajon hogy vagy Jézussal? Vajon milyen a kapcsolat? Vajon mi telik tőled? Vajon el tudja-e neked mondani a te Megváltód: „Ő, ami tőle telt, azt tette”? Mert nem vár extrán többet, amit nem tudsz teljesíteni, de ami telik tőlünk, amire indít az Ő Lelke, azt kéri.

A virágvasárnap kérdése tehát: odaadtad-e már Jézusnak magadat végérvényesen, visszavonhatatlanul? Hiszen amikor az olaj lecsepeg, amikor az olaj cseppjeit beissza a föld, a por, ezt az olajat nem lehet visszavenni. Odaad valamit Jézusnak végérvényesen, visszavonhatatlanul. Amikor összetöri a szelencét, azt jelenti: ebbe nem akarom többé visszatölteni. Mintha azt jelentené: ebbe én nem akarok többé gyűjteni az én temetésemre. Miért? Azért, mert továbblátok, mint a temetésem. Mert látom a feltámadást is. Messzebb látok már.

Éppen ezért ennek az asszonynak csodálatos a története, mert a cselekedete mögött hit van, bizonyosság, és szent, áldott reménység van.

Ott a tömeg virágvasárnap – itt egy asszony. Mégis hol a Lélek, mit gondoltok? Mégis hol van Istennek a Lelke? Mégis az Úr mire teszi a pecsétet? A tömeg cselekedetére, vagy ennek az asszonynak a hálaáldozatára? Ugye, érzitek: az utóbbira.

Mert Jézus, amikor látta a várost, sírt azon. Jézus nem azt mondta: milyen jó, hogy ezek dicsérnek engem, milyen nagyszerű, hogy ennek a szárnak nem kell lépni az utakon. Ennek a szárnak milyen kényelmesen megy a királyi hódolat. És Jézus szomorú. Amikor ez az asszony áll előtte, akkor Jézus boldog. Az én temetésemre nézve cselekedte, hagyd békén!

El tudom képzelni, ha egy mai riporter odament volna, vagy valamelyik hírcsatorna odament volna a tömeghez, megkérdezte volna: mondja, maguk miért szabadnak pálmaágot, miért lengetik a pálmaágot? Azt hiszem, sokan azt mondták volna: mert a többi is ezt teszi. Mikor megkérdezte volna a riporter: miért teríti oda a köpenyét? Azért, mert a mellettem levő is odaterítette. Nem akarok lemaradni tőle. Meg ne szóljon a harmadik, a negyedik, a rokonom, a szomszédom, az ismerőseim, a falumbeli, az utcámbeli. Az is itt van, és majd megszólal: te ott álltál elől, és nem voltál képes leteríteni a köpenyedet?

Érzitek, hogy mennyire nincs ott a szív igazi hódolata? Érezzük, hogy ebben a történetben pedig benne lüktet a szív igazi hódolata. Az önzetlen odaadás, amikor az asszony kitölti ezt az olajat.

Végül a harmadik, amire figyeljünk: Ezt az asszonyt nem a saját érdekei vezették. Nincs mesterkéltség, nincs okoskodás, csak cselekvő szeretet. Nem azt nézte, amit a virágvasárnapi tömeg. Mert azok mit néztek? Azt, hogy mit kaphatok Jézustól. Ez az asszony mit nézett? Mit adhatok oda Jézusnak, miután tőle kapok mindent. A tömeg azt nézi: jön valaki, aki majd bennünket felszabadít, aki igazságot szolgáltat.

Még a mennybemenetel napján is azt kérdezi a tanítvány: nem ebben az időben állítod-e helyre az országot Izraelnek? Még akkor is ott van bennük ez a hamis váradalom, reménység, hogy jön valaki, aki visszaállítja az országot. Pedig Jézus, amikor színre lépett, megmondta. Ő is, Keresztelő János is, hogy elközelített az Isten országa. A mennynek országa van itt. És ennek a mennyországnak itt van a királya.

Éppen ezért nem azt látjuk virágvasárnap, hogy olyan tömeg kell Jézusnak, amelyik azt várja, hogy kiúzi majd az idegeneket és megszabadít tőle, hanem olyan életekre vágyik Jézus, akik ezt komolyan éneklük és imádkozzák: Szabadságot adj nekem, és tiszta szívet.

Mert nem az a nagy bajunk, hogy Heródes palotájában kik ülnek, nem az a nagy bajunk, hogy itt vannak a rómaiak, hanem az a bajunk, hogy itt a szívünkben egy idegen erő dolgozik, idegen erő tart fogságban, szenvedélyben, betegségben. Taszít és hagy a halálban. Ez a nagy bajunk. Ide jöjj, Jézus, és itt szabadíts meg!

Az asszony erre nézve cselekszik. Ő ami tőle telt, azt tevő.

A múlt héten vagy az előző héten egy riportot láttam. Gondolom, a türelmi rendelet után történhetett, hogy az egyik hajdúvárosban egy nagy templomot építettek. Nagy toronnyal. A felépítése után valaki megkérdezte: Miért építettetek ekkora templomot? A felelet ez volt erre: azért, mert telt.

Elszomorodott a szívem, hogy az ilyen templomokat, amelyek akkor kiteltek nem túl gazdag népektől, emberektől, földművesektől, ma már csak kifesteni is csak akkor tudják, ha Brüsszel vagy valamelyik minisztérium segít, a nem oda szánandó és nem oda küldendő pénzt mégis odaküldi. Miért? Mert el tudjuk ma mondani: mert telt? Miért adod oda idődet Jézusnak? Bárcsak azt mondanánk: mert telt. Miért látogattam meg valakit, miért írtam valakinek egy lapot? Miért simogattam meg valakit? Miért szóltam hozzá talán itt a templomban az istentisztelet után kifele menet? Azért, mert telt. Hálámból, szeretetemből bőven telik.

Virágvasárnap jelentse azt: ne azt, hogy hány ág van a pálmán az út mellett, ne azt, hogy milyen köpenyed van, és hogy tudod levetni, hanem mérd fel: mi az, amire a kedves ének azt mondaná: Időd, erőd és minden javad fektesd be érte, csak nyerj lelkeket. Gyümölcsöt hozz, hogy ő megmentett.

Mi a te drága szelencéd, mi az, amit te őrzöl, amid van, és mi az, ami nálad olyan érték tulajdonképpen, amely ha bennmarad a szelencében, akkor nem is lesz igazán érték? Mi az, amiből nemcsak egy cseppet adsz? (Olvastam, hogy ha jött egy vendég, akkor csak egy cseppet ad, hogy a ház megteljen az illattal). Ez az asszony azt mondja: nem egy cseppet, (ennyit szoktak tenni a vendégnek a ruhájára, tiszteletből, hódolatból) hanem az összest.

Virágvasárnap jelentette-e neked ezt valaha? Az összest neked, Uram. „Itt van szívem, neked adom, Uram. Neked ki alkotád.” Nem tartok meg magamnak semmit, legyen tied, mert tied a szívem és életem.

Igen. Tudjátok, miért háborodnak fel a tanítványok — hadd fejezzem be ezzel —? Azért, mert a részleges odaadás nem érdekli az embereket. Csak a Jézusnak való teljes kiszolgáltatottság. Akkor majd felkapják a vizet! A részleges odaadás nem érdekli az embereket. A teljes odaadás érdekli. Az mindig bosszantja a világot.

Hadd kérdezze meg az Úr ma tőlünk: voltunk már a világnak ilyen bosszantója? Felháborodtak már, amikor meghallották, hogy mi mennyit szolgálunk, hol, kinek szolgálunk, kié az életünk? Mert a részleges odaadás nem érdekli az ördögöt, meg gyermekeit sem. Ha egyszer-kétszer valaki jön, nem érdekli az ördögöt, de amikor azt mondja: mindenem a tied, Uram, rendelkez velem, te vagy az én királyom. Ezt jelenti a Jézus királysága. Te vagy az Úr éltem felett, szívem nem ismer kényszert, önként szolgálom Őt — az majd felidegesíti a környezetemben levőket.

Legyünk ilyen 'idegesítő' hálaáldozattá, ilyen csendes hódolókká a mi Urunk, Jézus előtt. Szolgáljunk neki, ahogy Pál apostol mondja az igében: Szánjátok oda magatokat élő, szent és Istennek kedves áldozatul! Ez az igazi virágvasárnapi hódolat.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk és dicsőítünk téged, hogy sokszor megszegyenítsz bennünket. Nem baj, Uram. Jobb, ha itt tudjuk meg, hogy hol hibázik a hitünk, odaszánásunk, reménységünk. Jobb, ha itt tudjuk meg, mennyire a magunkéi akarunk lenni, és mennyire nem igaz sokszor az ének: „Nem vagyunk mi magunkéi, de Jézus vére bére. Lelkünk-testünk az Istené, az Ő tiszteletére.”

CSENDES HÓDOLAT

Szeretnénk, Urunk, most szívünket, mintegy hálaáldozatként neked adni akkor is, ha nekünk nincs drága szelencénk, de sok mindenünk van, amire azt mondjuk: drága nekünk, őrünk, fontosnak tartunk, nem akarunk kiszolgáltatni. Kérünk, végy kezedbe bennünket, cselekedj Szentlelkeddel a szívünkben.

Köszönjük, hogy bevittél bennünket a virágvasárnapi utcáról a poklos Simon csendes szobájába, és odairányítottad figyelmünket ennek az asszonynak a cselekedetére, a szótlan, néma prédikációjára, amellyel kifejezte azt, hogy ki neki Jézus Krisztus.

Hadd szembesüljünk azzal ma, hogy ki vagy te nekünk igazán, mennyire hódolunk előtted, mit tartunk fontosnak? Kérünk, bocsásd meg, hogy sokszor valamilyen földi dolgot is fontosabbnak tartunk, mint a neked való hódolatot és szolgálatot.

Kérünk, Urunk, munkáld meg a szívünkben, hogy egész életünk, akár szóval, akár tettel, de a te dicsőítésedre történjék. Ezért adj nekünk élő hitet, szent reménységet, bátor odaszánást.

Ámen.

Énekeljük a 331,4-5 dicséretet

4. Ó, édes Jézus, Atyádnak szent Fia!
Ó, Isten, néped kegyelmes királya!
Vezérelj jóra egész éltünket,
Tégy tulajdon népeddé bennünket.
Légy segítségül, ki a magasságban
Ülsz drága véreden szerzett országban;
Tégy engedelmes, hű polgárokká
S nyert kincseidben birtokosokká.

5. Hogy csak a Jézus és az Ó szent Atyja
Törvénye légyen és szent akaratja
Cselekedetink zsinórmértéke:
Áldott királyunk királyi széke
Hű szíveinkben légyen felemelve,
És hűségére életünk szentelve;
Tégyen méltóvá a Jézus vére
A boldog lelkek lakóhelyére.